

Sygn. akt I C 562/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Myśliwiec

Protokolant: st. sekr. sądowy Stanisława Synowiec

po rozpoznaniu 29 września 2016 r. w J.

przy udziale

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A z siedzibą we W.

przeciwko K. W. (z domu P.)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej K. W. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A z siedzibą we W. kwotę 1561,52 zł (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt jeden złotych 52/100) z odsetkami:

- od kwoty 1561,52 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 1 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku

- od kwoty 1561,52 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP nie wyższymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. przyznaje adw. J. K. z Kancelarii Adwokackiej w J. wynagrodzenie za pełnienie funkcji kuratora pozwanej K. W. w kwocie 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) i nakazuje wypłatę powyższego wynagrodzenia z zaliczki wpłaconej przez stronę powodową;

III. zasądza od pozwanej K. W. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A z siedzibą we W. kwotę 1419,44 zł (jeden tysiąc czterysta dziewiętnaście złotych 44/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sygn. akt I C 562/14

Uzasadnienie wyroku z dnia 29 września 2016 r.

W pozwie wniesionym w dniu 02.10.2014 r. powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanej K. W. (z domu P.) kwoty 1.561,52 zł wraz z odsetkami umownymi - tytułem niespłaconej pożyczki, udzielonej pozwanej w dniu 20.03.2012 r.

Jednocześnie wnosił o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadniając żądanie powód wskazał, że w ramach prowadzonego dla pozwanej rachunku bankowego uzyskała ona pożyczkę z limitem w wysokości 1.000 zł. W ramach udzielonego limitu pozwana zobowiązała się zasilać rachunek comiesięcznymi wpłatami. Pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty pożyczki, a dochodzona wierzytelność stała się wymagalna z dniem 2 września 2012 r. Wezwanie skierowane do pozwanej pozostało bez odpowiedzi.

W odpowiedzi na pozew, reprezentujący pozwaną kurator wnosił o oddalenie powództwa, względnie odrzucenie pozwu z uwagi na brak prawidłowego umocowania pełnomocnika powoda. Jednocześnie wnosił o przyznanie wynagrodzenia z tytułu pełnienia funkcji kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej K. W..

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Pozwana K. W. zawarła z (...) Bank (...) S.A. w dniu 20.03.2012 r. umowę pożyczki w koncie, na podstawie której bank przyznał pozwanej środki pieniężne na rachunku w ramach konta nr (...), ustalając limit pożyczki w wysokości 1.000 zł. W ramach umowy pozwana zobowiązała się dokonywać comiesięcznych wpłat w wysokości 1.000 zł, oprocentowanych zgodnie z „Tabelą opłat i prowizji”. Z tytułu zawartej umowy pozwana posiada u powoda wymagalne zadłużenie, stwierdzone wyciągiem z ksiąg banku, na kwotę 1.561,52 zł, od którego należne są odsetki umowne w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Powód wezwał pozwaną do spłaty zadłużenia pismem z dnia 31.05.2014 r. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi (dowód: wyciąg z ksiąg banku wystawiony w dniu 30.09.2014 r. – k.22, wezwanie do zapłaty z dn.31.05.2014 r. wraz z dowodem doręczenia – k.23-24).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dokumenty prywatne, w tym w szczególności wyciąg z ksiąg banku, który – zgodnie z art. 245 k.p.c. w zw. z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dn. z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, stanowił dowód tego, że osoby, które go podpisały, złożyły oświadczenia zawarte w dokumencie. Na podstawie tego dokumentu sąd ustalił charakter łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, wynikające z niego obowiązki stron, a w szczególności wysokość zobowiązania ciążącego na pozwanej. Stosownie do art. 253 k.p.c. należało przyjąć, że zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego złożonego przez jedną ze stron procesu przenosi na drugą stronę (zaprzeczającą) ciężar wykazania, że dokument nie jest prawdziwy. Wobec faktu, że strona pozwana nie kwestionowała treści przedłożonego wyciągu, przy jednoczesnym braku okoliczności przeciwnych, nie było podstaw dla pozbawienia go mocy dowodowej i wiarygodności.

W konsekwencji powyższego żądanie powoda należało uznać za zasadne, tak co do zasady, jak i co do wysokości. Okoliczności sprawy wskazują, że strony łączyła umowa pożyczki. Stosownie do treści art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą. Obowiązki pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie (tak: Komentarz - Z. G., LEX 2015).

Zważając na powyższe stwierdzić należy, że w wyniku zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki z dnia 20.03.2012 r. doszło po jej stronie do zaktualizowania się obowiązku zwrotu przedmiotu umowy. Konstrukcja umowy pożyczki, jako dwustronnie zobowiązującej warunkuje powstanie takiego obowiązku pożyczkobiorcy uprzednim przeniesieniem na niego własności przedmiotu umowy, a jak wynika z treści wyciągu takie przeniesienie miało miejsce, zobowiązanie zatem powstało i jest wymagalne. Jako, że to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że powód przeniósł na własność biorącej pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy. Z kolei na pozwanej ciążył ewentualny obowiązek wykazania, że spełniła zobowiązanie do zwrotu przedmiotu umowy.

W niniejszej sprawie powód udowodnił, że udzielił pozwanej pożyczki, a z kolei pozwana nie wykazała, ażeby doszło do spełnienia ciążącego na niej zobowiązania, bądź że doszło do jego wygaśnięcia w inny sposób.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 720 § 1 k.c. należało orzec jak w pkt. I wyroku. Żądanie odsetek znajduje uzasadnienie w treści art. 481 k.c.

O kosztach postępowania orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wynik sprawy uzasadniał obciążenie pozwanej kosztami procesu w zakresie należnej opłaty sądowej od pozwu, kosztami wynagrodzenia kuratora i opłat skarbowych z tytułu udzielonego pełnomocnictwa, stosownie do § 6 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r., Nr 163, poz. 1348) w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U.2013.1476). W wyniku pomyłki sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600zł - koszty te zostały przyznane omyłkowo bowiem strona powodowa nie była w niniejszej sprawie reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego. W istocie zatem pozwaną winny obciążać koszty w wysokości 819,44zł (30 zł opłata sądowa + 738zł wynagrodzenie kuratora +17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa +34,44zł zwrot opłaty za notarialne uwierzytelnienie pełnomocnictwa i odpisu z KRS).